

Παναγιώτης Μαυροειδής

Τώρα κανείς δε προβάλλει εκτιμήσεις για το τι θα γίνει με την εφαρμογή των μνημονίων και την παραμονή στην ευρωζώνη, διότι υπάρχει η ωμή πλέον πραγματικότητα. Ας τη δούμε λίγο.

Η εργατική γενοκτονία στην Ελλάδα όπως επιβλήθηκε από την ΕΕ και το ΔΝΤ

Το απλό είναι να παρατηρήσουμε: Βαριά λιτότητα, θηριώδης ανεργία, αμόκ ιδιωτικοποιήσεων, διάλυση κάθε είδους και ίχνους κοινωνικών πολιτικών.

Πολύ σωστό, αλλά δε φτάνει. Πιο επείγον και από την ακριβή καταγραφή της κοινωνικής κατάστασης, είναι να δούμε τις **τάσεις** για το πώς αυτή πάει να εξελιχτεί.

Ας σημειώσουμε λοιπόν τα εξής.

Πρώτο: πεθαίνουν τα ασφαλιστικά ταμεία.

Οι συνταξιούχοι αυξάνονται με ρυθμό 100.000 άτομα ετησίως, αντί των 40.000 που συνταξιοδοτούνταν προ της οικονομικής κρίσης (Βήμα 23/3/14). Το 2009 το ασφαλιστικό σύστημα ήταν σε σχετική ισορροπία, καθώς εισέρχονταν σε αυτό 40.000 άτομα και έπαιρνε σύνταξη ο ίδιος αριθμός ατόμων. Με την κρίση και τη γιγάντωση της ανεργίας, δεν αυξάνονται οι ασφαλισμένοι, ενώ οι νέοι συνταξιούχοι – κατ' έτος – έχουν υπερδιπλασιαστεί, με τα γνωστά μέτρα εξώθησής τους από την κυβέρνηση. Τα αποθεματικά των Ταμείων μειώθηκαν δραματικά μετά κούρεμα των ομολόγων το (PSI). Σήμερα τα Ταμεία διαθέτουν περίπου 4,5 δισ. ευρώ σε αποθεματικά από 26 δισ. ευρώ που ήταν το 2007! *Ουσιαστικά καλύπτουν τις συντάξεις μόλις δύο μηνών.*

Συνεπώς, νέο άνθρωπο σε δουλειά βλέπεις με το κιάλι... Ποιος θα δίνει σύνταξη αύριο, σε πόσους και πόσο θα είναι αυτή;

Δεύτερο: οι μη απασχολούμενοι περισσότεροι από τους εργαζομένους

Τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ (Ελληνική Στατιστική Αρχή) τον Αύγουστο του 2012 κατέγραψαν για πρώτη φορά την μεγάλη αντιστροφή: **οι απασχολούμενοι έγιναν λιγότεροι από τους μη απασχολούμενους** (άνεργοι, μη οικονομικά ενεργοί) κατά 916.229 άτομα, όταν τον Αύγουστο του 2008 οι απασχολούμενοι από τους μη απασχολούμενους ήταν περισσότεροι κατά 800.000 άτομα. Η κατάσταση αυτή σήμερα έχει γίνει ακόμη χειρότερη (Τα Νέα, 9/11/2012).

Συνεπώς, η οικονομική και παραγωγική δραστηριότητα, μετά τα αλλεπάλληλα σοκ σωτηρίας από ΕΕ και ΔΝΤ, μπαίνει σε πλήρη παρακμή.

Τρίτο: η Ελλάδα γερνάει

Το 2011 καταγράφηκε μία ακόμη **μεγάλη αντιστροφή στην ελληνική κοινωνία**: Οι γεννήσεις από ελληνίδες μειώθηκαν και οι θάνατοι αυξήθηκαν, και το σύνολό τους ξεπέρασε το σύνολο των γεννήσεων για πρώτη φορά. Το 2012, η κατάσταση επιδεινώθηκε δραματικά εξαιτίας των μέτρων των Μνημονίων, με αποτέλεσμα το σύνολο των θανάτων να ξεπεράσει το σύνολο των γεννήσεων από ελληνίδες **και** από αλλοδαπές.

Συνεπώς, δε γερνά μόνο ο πληθυσμός που παραμένει σε εργασία, αλλά και ολόκληρη η Ελλάδα.

Τέταρτο: η Ελλάδα γίνεται και πάλι χώρα αποστολής μεταναστών

Στη διάρκεια της τετραετίας 2009-2012 σημειώθηκε μείωση του πληθυσμού κατά 128.146, η οποία οφείλεται στη φυσική μείωση του πληθυσμού κατά 5.669 και στην καθαρή εκροή πληθυσμού κατά

122.477. Η εκροή αυτή οφείλεται στην παλιννόστηση αλλοδαπών, οι οποίοι επιστρέφουν στις πατρίδες τους λόγω, κυρίως, της υψηλής ανεργίας (πολύ υψηλότερης από εκείνης των Ελλήνων) και στη μετανάστευση Ελλήνων, κυρίως νέων με προσόντα, οι οποίοι, λόγω είτε της ανεργίας είτε της δραστηκής περικοπής των αποδοχών τους πηγαίνουν σε χώρες στις οποίες υπάρχει ζήτηση για τις ειδικότητές τους. (Εφημερίδα των Συντακτών, 28/3/2014)

Συνεπώς, η κατάρα της μετανάστευσης επιστρέφει, την ίδια ώρα που η κυβέρνηση και οι φασίστες “δείχνουν” αυτούς που έρχονται κυνηγημένοι και όχι αυτούς που διώχνει η άθλια πολιτική τους.

Η εικόνα έχει ολοκληρωθεί: **Η επιχείρηση “δομικής προσαρμογής” της ΕΕ και του ΔΝΤ στην Ελλάδα, όχι μόνο δεν θεράπευσε κάτι, αλλά οδήγησε σε εργατική γενοκτονία και ανθρωπιστική κρίση.** Όσο και να χτυπιούνται διασκεδαστές τύπου Άδωνη, αυτό δεν αλλάζει.

Θυμόμαστε τη συζήτηση για τις αιτίες της κρίσης το 2009;

Ας γυρίσουμε τώρα ξανά πίσω. Γύρω στο 2009 ή 2010, η συζήτηση γινόταν για τις αιτίες μιας **κρίσης** την οποία θα θεράπευαν τα μνημόνια και η παρέμβαση της ΕΕ. Η κουβέντα αυτή δραπέτευσε ξαφνικά από τις μαρξιστικές αναλύσεις και εισέβαλε στα καφενεία, στα σπίτια, στους χώρους δουλειάς, παντού. Κρίση αληθινή ή ψεύτικη; Κόλπο για να μας τα πάρουν ή και κάτι παραπάνω; Κρίση του μεγάλου κράτους και των υψηλών μισθών ή κάτι άλλο; Κρίση ειδική για την Ελλάδα ή και για άλλες ή και όλες τις χώρες; Κρίση λόγω της ευρωζώνης και της ΕΕ ή επειδή αργήσαμε να γίνουμε σαν αυτούς;

Πολλές οι **απαντήσεις από τη μεριά των κυρίαρχων**, ξεχώρισαν ωστόσο κάποιες συγκεκριμένες προπαγανδιστικές προσπάθειές τους.

Πρώτο, επιχείρησαν να παρουσιάσουν την κρίση περίπου σα **φυσικό, αναπόδραστο φαινόμενο**. Ως εκ τούτου απαλλαγμένο από κάθε σχέση αιτίας-αιτιατού και αναζήτηση θυτών και θυμάτων. Κατά τα άλλα, η κρίση υποτίθεται πως θα είχε, όπως και όλες οι συμφορές τύπου σεισμού ή πλημμύρας, καταστρεπτικές αλλά παροδικές συνέπειες.

Δεύτερο, στο βαθμό που υπήρχαν ευθύνες, σύμφωνα με τη συστημική ψευδολογία, αυτές δεν επιμερίζονταν σε τάξεις, κόμματα και κυβερνήσεις, αλλά διαχέονταν σε όλους με ένα ακαθόριστο τρόπο. Από το “όλοι μαζί τα φάγαμε” του Πάγκαλου, μέχρι τη δόλια ταύτιση της πώλησης ενός μαρουλιού στη λαϊκή χωρίς απόδειξη με το όργιο των εκατομμυρίων στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά, μεταξύ Ελλήνων και Γερμανών μεγαλόσχημων, το μήνυμα ήταν το ίδιο.

Τι μας έφερε ως εδώ;

Άραγε μας έφεραν ως εδώ, οι υψηλοί μισθοί, η αλόγιστη κατανάλωση, οι πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι, η φοροδιαφυγή των πολλών, η μικρο-απατεωνιά; Εύκολα προπετάσματα καπνού στο εύφορο έδαφος της **άγνοιας** που οι ίδιοι οι θιασώτες αυτών των θεωριών καλλιέργησαν και επαίνεσαν.

Τώρα που τα ψεμματάκια αυτά αποδείχτηκαν με κοντά ποδάρια, είναι καιρός να δώσουμε τις πραγματικές αιτίες της κρίσης. Αλλά είναι και αναγκαίο, διότι αυτό θα δώσει και προσανατολισμό στη διέξοδο από αυτήν.

Η **πρώτη ενότητα αιτιών**, αφορά τις καθοριστικές ευθύνες του ίδιου του κυβερνήτη του καραβιού, δηλαδή της αστικής τάξης στην Ελλάδα. Αυτή φυσικά δεν εννοείται ως αφηρημένη οικονομική οντότητα αλλά ως **άρχουσα τάξη** γενικά. Μέσω του κράτους που την υπηρετεί, του πολιτικού συστήματος που την στερεώνει και των αστικών κομμάτων που ταΐζονται από αυτήν, για να λαδώνουν τον όλο μηχανισμό της.

Θα ξεχάσουμε τα όργια που έκανε το κράτος τους στην κορυφή της επιχειρηματικής ολιγαρχίας, όταν

μοίραζε αβέρτα χρήματα στο μεγάλο κεφάλαιο για να κάνει τα ολυμπιακά έργα που τώρα αραχνιάζουν;

Θα αφήσουμε εκτός συζήτησης το πάρτι των στρατιωτικών δαπανών για όπλα που ούτε χρειάστηκαν, ούτε δοκιμάστηκαν και συχνά ούτε καν παρελήφθησαν;

Οι μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα, βιομηχανικές, εμπορικές, κατασκευαστικές και άλλες, είχαν πάντα άπλετη δυνατότητα όχι μόνο πρόσβασης στον τραπεζικό δανεισμό/ένισχυση με προνομιακούς όρους, αλλά και απευθείας χρηματοδότηση από τα κρατικά ταμεία με εθνικούς ή/και ευρωπαϊκούς δημόσιους πόρους. **Το κράτος δεν παραπαίει λόγω μισθών ή συντάξεων σε ανύπαρκτους μισθούς, αλλά ακριβώς, επειδή το ίδιο, ως αστικό κράτος, οργάνωνε και οργανώνει την κλοπή του εαυτού του, από το μεγάλο κεφάλαιο, το οποίο πρωτίστως εξυπηρετεί. Αυτή είναι και η βάση της διαφθοράς του.**

Αν το κράτος έδινε απλόχερα προς τις μεγάλες επιχειρήσεις, την ίδια στιγμή νομοθετούσε ώστε οι τελευταίες να δίνουν πολύ λιγότερα σε αυτό. Το 2009 η ΝΔ κατέβασε το φορολογικό συντελεστή από το 35% στο 25% και το ΠΑΣΟΚ αμέσως μετά τον πήγε στο 20%, κάτω και από τον μέσο όρο της ευρωζώνης που είναι 25,3%.

Η **δεύτερη ενότητα αιτιών** της κρίσης σχετίζεται με τη διαπλοκή του ελληνικού καπιταλισμού με την καπιταλιστική ολοκλήρωση που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικά με το διεθνές περιβάλλον της "αγοράς". Το δημόσιο χρέος ποτέ δεν θα έφτανε σε δυσθεώρητα ύψη αν δεν είχε υπάρξει η ένταξη σε ΕΟΚ/ΕΕ. Η τελευταία, ψαλίδισε αποφασιστικότητα την εγχώρια παραγωγή, άνοιξε τις εισαγωγές στις ευρωπαϊκές πολυεθνικές. Η δήθεν ευλογημένη ροή ρευστότητας σε ευρώ, κατά βάση δεν έγινε επειδή έπρεπε να καλυφτούν κρατικά χρέη, αλλά για να χρηματοδοτηθεί η επέκταση δράσης των ευρωπαϊκών πολυεθνικών στην Ελλάδα (βλέπε πχ μεγάλα έργα), αλλά και για να ...δημιουργηθούν χρέη με τη συνακόλουθη κερδοφορία της τοκογλυφίας που επιβλήθηκε. Μόνο από το 1992 μέχρι σήμερα η Ελλάδα έχει πληρώσει σε τόκους και χρεολύσια 563 δις ευρώ, δηλαδή τρεις φορές πάνω από το ετήσιο ΑΕΠ ή σχεδόν δύο φορές πάνω από το τρέχον δημόσιο χρέος. Η αποστράγγιση αυτή προς όφελος των ηγεμονικών καπιταλιστικών δυνάμεων, αναπτύχθηκε φυσικά μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο της διεθνούς καπιταλιστικής κρίσης και της αντιδραστικής απάντησης σε αυτήν από τις κυρίαρχες δυνάμεις του κεφαλαίου στο παγκόσμιο στερέωμα.

Αυτή η συζήτηση καλά κρατά ακόμη. Αλλά πρέπει να αλλάξουμε πλέον το πεδίο της. **Η πραγματικότητα βοά πως η απάντηση που επιβλήθηκε από την αστική τάξη και το πολιτικό της σύστημα με την καθοδήγηση και στήριξη στην ΕΕ, επιδείνωσε δραματικά τα πράγματα.** Οδήγησε σε μια απόλυτη κοινωνική καταστροφή, ακριβώς διότι η "απάντηση" δόθηκε με απότομα βάθεμα της αντιδραστικής πολιτικής που εφαρμοζόταν από τους ίδιους: Με επίθεση στον κόσμο της εργασίας.

Συνοψίζοντας, μπορούμε τεκμηριωμένα να ισχυριστούμε ότι η κοινωνική καταστροφή στην Ελλάδα όχι μόνο δεν οφείλεται σε στρεβλώσεις και υστερήσεις σε σχέση με το "ορθό" μοντέλο της ελευθερίας δράσης της καπιταλιστικής αγοράς και της ανεμπόδιστης καπιταλιστικής ανάπτυξης που δήθεν αυθόρμητα "μεγαλώνει την πίτα". Αντίθετα, σχετίζεται με τα βήματα βαθύτερης ένταξης της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας στους μηχανισμούς ανάπτυξης και αντιδραστικής μετάλλαξης του σύγχρονου καπιταλισμού, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνικό επίπεδο. Το πρόβλημα δεν είναι ότι δεν είχαμε "επιχειρηματικό περιβάλλον" και "υγιή καπιταλισμό", αλλά ακριβώς ότι αυτά ήταν που είχαν υμνηθεί και υπηρετηθεί.

Δραματική ανατροπή της σχέσης κεφαλαίου εργασίας

Διατυπώνεται ο ισχυρισμός, ότι ανεξάρτητα από τις πιθανές ευθύνες, λάθη και αδεξιότητες της ελληνικής αστικής τάξης, πλέον είναι και αυτή θύμα της κρίσης και επομένως η διέξοδος από αυτήν,

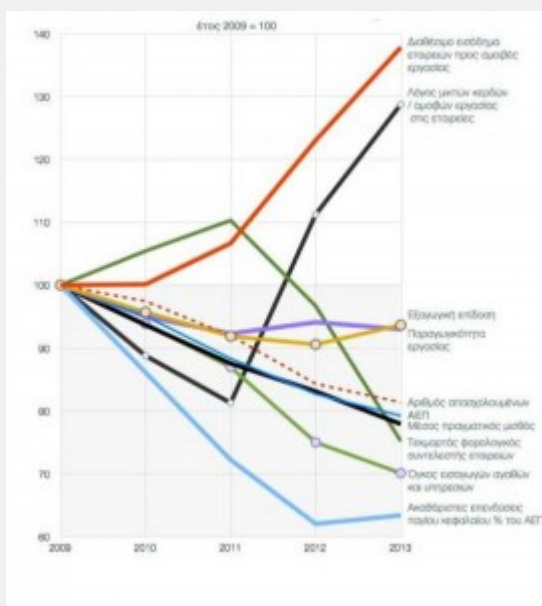
πρέπει να αναζητηθεί σε μια ιδιότυπη συμμαχία μαζί της. Οι αστικές δυνάμεις αυτό το βαφτίζουν "εθνική και πατριωτική προσπάθεια". Κάποιοι αριστεροί της συμφοράς το παρουσιάζουν ως μια νέα λενινιστική ...Νέα Οικονομική Πολιτική (ΝΕΠ). Κοινό στοιχείο, η παγκοινωνική συστράτευση, η καλλιέργεια της άποψης ότι δεν μπορούμε να γυρίσουμε σε μισθούς και κοινωνικές πολιτικές του 2009 και ένα κάλεσμα για μια κάποια διεκδίκηση απέναντι στη ...Μέρκελ (αλλά όχι απέναντι στην ΕΕ).

Η αλήθεια είναι πώς, ναι, **ο ελληνικός καπιταλισμός "κόντυνε" σημαντικά, απαξιώθηκε απέναντι στους ευρωπαίους ανταγωνιστές του.** Ψαλιδίστηκαν και τσακίστηκαν οι όποιες φιλοδοξίες για αναβαθμισμένο ρόλο σε Βαλκάνια και τη γύρω περιοχή.

Αλλά αυτή είναι μόνο η μια πλευρά. Στην άλλη όψη του νομίσματος, φαίνεται ότι η αστική τάξη στην Ελλάδα, μέσα από την αντεργατική καταιγίδα των μνημονίων, που επέβαλλε μαζί με την ΕΕ, **"ψήλωσε" απέναντι στον κόσμο της εργασίας.**

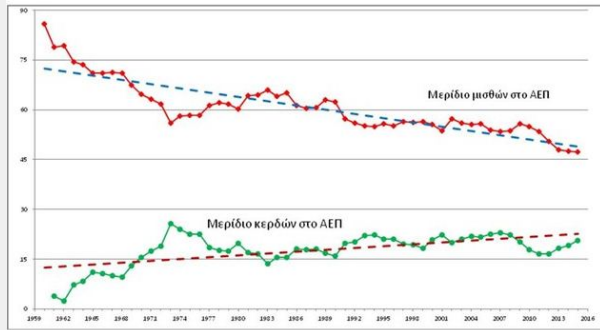
Ας μιλήσουμε συγκεκριμένα.

Η συνολική μείωση των ονομαστικών αποδοχών ανά μισθωτό πριν από το φόρο εισοδήματος στο διάστημα 2010-2013 είναι 16,1%. Αυτό σε ένα διάστημα που οι τιμές δεν έπεσαν αλλά ανέβηκαν περίπου κατά 7,5%. Συνδυαστικά, αυτό οδηγεί σε μείωση της αγοραστικής δύναμης των ονομαστικών αποδοχών ανά μισθωτό κατά 22%. Λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη την μείωση των απασχολούμενων στο ίδιο διάστημα κατά 10,4%, διαπιστώνεται μια **μείωση της αγοραστικής δύναμης των αποδοχών του συνόλου των μισθωτών κατά 37,2%.**

(Το διάγραμμα είναι από: "Ηλίος Ιωακείμογλου Παραμένει ηγετική δύναμη η αστική τάξη;")

Στο ίδιο διάστημα, στην αντίπερα κοινωνική όχθη, η κίνηση είναι αντίθετη. Έτσι, **το διαθέσιμο εισόδημα των εταιρειών** υπολογισμένο μετά τους φόρους επί των κερδών και της περιουσίας, ως προς τις αμοιβές εργασίας, αυξήθηκε κατά 38%. Επίσης ο **λόγος μικτών κερδών** ως προς τις αμοιβές εργασίας στις εταιρείες, αυξήθηκε κατά 29% την ίδια περίοδο. (Στοιχεία από Ηλίος Ιωακείμογλου και Λευτέρης Τσουλφίδης)

(Το διάγραμμα είναι από: "Λευτέρης Τσουλφίδης: Εισοδηματικές Ανισότητες και Οικονομική Κρίση")

Αν λοιπόν στόχος των μνημονίων ήταν, εκτός της πληρωμής του χρέους, να κάνουν τον ελληνικό καπιταλισμό πιο καθαρό, πιο ...καπιταλιστικό, δηλαδή αρπακτικό, τότε ο στόχος έχει επιτευχθεί. Πάνω στην πλάτη, το αίμα, την ανεργία, τη δυστυχία των εργαζομένων.

Συνεπώς, οι δυνάμεις του κεφαλαίου που ευθύνονται για την κρίση, όχι μόνο δεν πλήρωσαν για αυτή, αλλά αντίθετα ωφελήθηκαν κιόλας.

Ποια θα ήταν η διέξοδος από την κρίση σήμερα;

Προοδευτικά, τίθεται άλλο ερώτημα: Ποια θα ήταν η διέξοδος από την κρίση σήμερα; Πώς να απαντήσουμε σε αυτή την καταστροφή, "όποια και αν είναι η αιτία της";

Στην ήπια εκδοχή των συστημικών απαντήσεων, "όλοι μαζί πρέπει να βάλουμε ένα χεράκι να ορθοποδήσουμε".

Στη χειρότερη παραλλαγή τους, πρέπει οι εργαζόμενοι να αιμοδοτήσουν τη νέα ανάπτυξη, είτε επειδή αυτοί ευθύνονται (νεοσυντηρητική επιθετική εκδοχή), είτε επειδή μόνο αυτοί έχουν "φιλότιμο και πατριωτική συνείδηση" ("προοδευτική" παραλλαγή). Κοινός παρανομαστής είναι φυσικά η μετάθεση της επιχειρηματικότητας και των συμφερόντων των ιδιωτικών καπιταλιστικών επιχειρήσεων στο χώρο του "ιερού και απαραβίαστου".

Στον αντίποδα όλων αυτών των σκόπιμων ψευδολογιών και ταξικά στρατευμένων (υπέρ του κεφαλαίου) απαντήσεων, προκύπτει η ζωτική ανάγκη προσεγγίσεων που να αποδίδουν "τα του καίσαρος τω καίσαρι". Όχι απλά για λόγους αποκατάστασης της αλήθειας, αλλά και για να ανιχνευτεί πραγματικά ένας δρόμος διεξόδου από την κοινωνική καταστροφή σε ότι αφορά τους εργαζόμενους, τους ανέργους, την παραγωγική κοινωνική πλειονότητα που ζει έντιμα από τον κόπο της.

Αυτή η αντιπαράθεση έχει καίρια σημασία. Όπως πάντα η "διάγνωση" καθορίζει τη "θεραπεία". Αλλά και η κάθε "θεραπεία" αποφασίζει τι θα εξοντώσει, ώστε να προστατεύσει κάτι άλλο.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα και με την τεκμηρίωση που παρουσιάστηκε, **η απάντηση από τη σκοπιά των συμφερόντων του κόσμου της εργασίας και συνεπώς της κοινωνίας, δεν μπορεί παρά να αναζητηθεί παρά σε μια κατεύθυνση αποφασιστικών μέτρων κατά του κεφαλαίου και σε βάρος των "ελευθεριών" και των βασικών λειτουργιών της καπιταλιστικής αγοράς.** Εδώ εντάσσονται μια σειρά μέτρων από την αναγκαία βαριά φορολογία του κεφαλαίου, έως την εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων. Από την έξοδο από ευρωζώνη και ΕΕ, έως την απαίτηση για προώθηση ενός γιγαντιαίου προγράμματος δημόσιων επενδύσεων ώστε και να βελτιωθούν οι υποδομές και να τονωθεί η απασχόληση.

Στην προβολή αυτών των προτάσεων οι αστικές δυνάμεις απαντούν: "Μα είναι της ώρας, σε μια στιγμή καθίζησης, να προβάλλονται αντικαπιταλιστικά μέτρα κομμουνιστικής κατεύθυνσης;". Έτσι, το

αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, λοιδορείται, απαξιώνεται, υποβαθμίζεται, ακόμη και από ρεφορμιστικές αριστερές δυνάμεις και επιχειρείται η αντικατάστασή του από ένα “ρεαλιστικότερο” πρόγραμμα “εθνικής ανόρθωσης”.

Εδώ γίνεται μια μεγάλη λαθροχειρία, ανεπίτρεπτη και σκόπιμη: Ταυτίζονται τα εντελώς αναγκαία σήμερα μέτρα ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, με τον ...κομμουνισμό.

Βεβαίως η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν έχει κανένα λόγο να κρύψει τη στόχευσή της που δεν είναι άλλη από το να αποτελέσει η διεκδίκηση των στόχων ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, το πεδίο της επαναστατικής τομής για την ανατροπή και το σοσιαλιστικό/κομμουνιστικό μετασχηματισμό. Αλλά, αυτό δεν αποτελεί το μοναδικό λόγο για τον οποίο προβάλλεται ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικών μέτρων.

Υπάρχει και η άλλη διάσταση: Τα μέτρα κατά του κεφαλαίου σήμερα και του πολιτικού συστήματος που το υπηρετεί, μαζί με δίδυμα μέτρα ενίσχυσης της θέσης των εργατών (αυξήσεις στους μισθούς, κοινωνικά μέτρα κλπ), αποτελούν το μοναδικό ρεαλιστικό και ορθολογικό δρόμο ανάταξης της κοινωνίας και εξόδου από τη μαζική ανεργία και την απέραντη φτώχεια. Όποιος περιμένει σε περίοδο παρατεταμένης κρίσης τους “επενδυτές” να βάλουν τα χρήματά “τους” στην Ελλάδα, σε έκταση που να δώσει δουλειά σε 1.500.000 ανέργους, είναι βαθειά νυχτωμένος ή λέει συνειδητά ψέμματα.

Αυτή ακριβώς η πραγματικότητα, αυτή η ιδιότυπη συνάντηση της άμεσης ανάγκης για επιβίωση, με την αντικαπιταλιστική πάλη και ανατροπή, είναι που έχει δώσει και “αξία χρήσης” στην αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά. Είναι μια μεγάλη κατάκτηση που δεν πρέπει να υποτιμηθεί, ούτε να σπαταληθεί, αλλά να βαθύνει και να επεκταθεί.

Πηγή: aristeroblog.gr